

Arrest

nr. 224 992 van 19 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

wettelijk vertegenwoordigd door zijn ouders X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn ouders X en X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 4 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 juni 2019.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker –op 24 september 2018 in België geboren (en dus nog een baby'tje)– zich voor zijn verzoek om internationale bescherming baseert op

dezelfde motieven als degene die door zijn ouders in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift niet betwist.

2.1. Het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekers ouders werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 206 099 van 27 juni 2018 omdat hun vluchtrelaas –waar verzoeker, hun zoontje, zich heden op baseert- ongeloofwaardig is en zij niet aantoonen dat er in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2. In het kader van het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekers ouders, op dezelfde dag ingediend als verzoekers huidig eerste verzoek om internationale bescherming, nam het Commissariaat-generaal op 21 februari 2019 beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun tweede verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

In het kader van het beroep dat verzoekers ouders tegen voormelde beslissingen indienden –waarbij zij in hun verzoekschrift dezelfde middelen opwerpen als die thans in het verzoekschrift van verzoeker worden aangehaald- werd door de Raad als volgt beschikt (zaak nr. 230 247):

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming hebben uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor de heer P.K. Patel, een politiek tegenstander van de hindoernationalistische partij BJP.

Verzoekers' vorig verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 206 099 van 27 juni 2018 omdat hun vluchtrelaas ongeloofwaardig is en zij niet aantonen dat er in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming leggen verzoekers bijkomende verklaringen af. Zo verklaren ze dat hun problemen met P.K. Patel nog steeds actueel zijn en dat deze ondertussen BJP-president is geworden in Visnagar waardoor hun gezin nu nog meer gevaar loopt bij een terugkeer naar India. Verzoekers vrezen dat enkele oude valse klachten die tegen verzoeker werden ingediend opnieuw zullen worden opgerakeld. Verzoeker vreest dat P.K. Patel hem zal doden en zijn vrouw en kinderen zal ontvoeren.

Verzoekers leggen ter staving van huidig volgend verzoek de volgende documenten neer: een kopie van een brief die opgesteld werd door de ex-minister genaamd Kirit Bai Patel waarin deze hun problemen bevestigt, de kopieën van de beslissingen in twee rechtszaken die tegen verzoeker werden aangespannen in India en de geboorteakte van hun zoontje K.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan

dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers' vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

In casu heeft de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening gehouden met zowel de door verzoekers in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming afgelegde verklaringen als de door hen neergelegde documenten. Met hun algemene en allerm minst ernstige kritiek dat de commissaris-generaal het feit dat er inderdaad valse documenten circuleren in India niet als voorwendsel kan gebruiken om geen onderzoek te voeren en dat de commissaris-generaal meent de voorgelegde documenten zonder verder onderzoek uit de debatten te mogen weren, hetgeen dus niet klopt, weerleggen of ontkrachten verzoekers op generlei wijze hetgeen in de bestreden beslissingen

omtrent de door hen in het kader van huidig tweede verzoek om internationale bescherming neergelegde stukken wordt vastgesteld, met name:

“De door u neergelegde nieuwe documenten, namelijk de brief van een ex-minister als bevestiging van uw problemen en de documenten betreffende de rechtszaken die tegen u werden aangespannen kunnen aan de bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De documenten hebben pas waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Daarenboven, zoals in het bovenstaande reeds werd gesteld, gaf u het CGVS geen afdoende redenen waarom u deze documenten niet eerder kon verkrijgen en neerleggen. Met betrekking tot deze nieuwe documenten die u aanbrengt, moet verder worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage aan uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Indiase documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien betreffen deze documenten fotokopieën waardoor de authenticiteit ervan niet nagegaan kan worden. Fotokopieën kunnen immers makkelijk door allerlei knip- en plakwerk worden nagemaakt. De brief van de ex-minister betreft overigens een document dat op uw vraag werd opgesteld. Aan dergelijke documenten met een gesolliciteerd karakter wordt weinig objectieve bewijswaarde toegekend. U legde ook de geboorteakte van uw zoon neer. Deze geboorteakte kan slechts bewijzen dat uw echtgenote de moeder is van het kind genaamd K.(...) P.(...). U wordt er niet op vermeld als de vader. De geboorte van uw zoon is hoe dan ook niet gelinkt aan uw problemen in India, en voegt bijgevolg niets toe aan uw asielsrelaas.” (eigen onderlijning)

Verzoekers' huidig algemeen en uitvoerig betoog omtrent rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot o.a. het onderzoek door asielinstanties van documenten is niet van aard aan het voorgaande enigszins afbreuk te doen of er een ander licht op te werpen.

De loutere verwijzing, zoals in casu verzoekers in het verzoekschrift, naar algemene informatie omtrent (oplaaiende) spanningen en conflicten tussen India en Pakistan, volstaat, net als de algemene verwijzing naar het niet nader toegelichte “gegeven profiel van de verzoekende partij” niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet op hun algemene verwijzing en de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas waarin zij blijven volharden en op voortborduren, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Dergelijk algemeen verweer vanwege verzoekers is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van hun vluchtrelaas, te ontkrachten. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verzoekers voeren geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Waar verzoekers verwijzen naar de artikelen 3 en 13 van het EVRM, wijst de Raad erop dat artikel 13 van het EVRM het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt. Verzoekers tonen niet aan op welke wijze artikel 13 van het EVRM zou geschonden zijn, nu hen de mogelijkheid geboden werd de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In de mate verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

Vastgesteld werd dat verzoekers ouders in het kader van hun volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aanbrengen die vermogen aan het in het kader van hun vorig verzoek om internationale bescherming gevelde en met gezag van gewijsde beklede arrest nr. 206 099 van 27 juni 2018 te tornen, waarbij tot de ongeloofwaardigheid van het door hen ingeroepen vluchtrelaas werd besloten, waarin verzoeker, net als zijn ouders volhardt. Verzoekers ouders brengen bij hun tweede verzoek om internationale bescherming geen gegevens bij die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen, zo werd vastgesteld.

3. Verzoeker, die zich volledig op het relaas van zijn ouders baseert, lijkt derhalve, net als zijn ouders, niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar India.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 mei 2019, volhardt verzoekende partij, bij monde van haar raadvrouw, in de middelen van het verzoekschrift en wijst zij erop dat de documenten die door haar ouders werden ingediend inhoudelijk moeten worden onderzocht en niet zomaar aan de kant kunnen worden geschoven. De raadvrouw, die ter zitting - de zaken worden samen behandeld - tevens verzoekende partij haar ouders vertegenwoordigt in het kader van hun beroep bij de Raad, meent dat onderzocht moet worden of de documenten al dan niet een verklaring kunnen geven voor het relaas dat ongeloofwaardig werd beschouwd.

De Raad stelt vast dat ter terechtzitting geenszins wordt betwist dat, zoals in de beschikking van 20 mei 2019 werd opgemerkt, verzoekende partij, een baby'tje van nog geen jaar oud, zich voor haar verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als degene die door haar ouders P.S. en P.F. in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming worden aangevoerd. De Raad benadrukt dat het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij haar ouders werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 206 099 van 27 juni 2018 omdat hun vluchtrelaas - waar verzoekende partij, hun zoontje, zich heden op baseert - ongeloofwaardig is en zij niet aantoonde dat er in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun

land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Wat de argumentatie ter zitting van verzoekende partij haar raadvrouw betreft, die betrekking heeft op de bewijswaarde van de door verzoekende partij haar ouders in het kader van hun volgend verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten, volstaat het te verwijzen naar hetgeen bij 's Raads arrest 224 991 van 19 augustus 2019 inzake verzoekende partij haar ouders werd gemotiveerd:

“4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 mei 2019, volharden verzoekende partijen in de middelen van hun verzoekschrift en wijzen zij er op dat de documenten die zij hebben ingediend inhoudelijk moeten onderzocht worden en niet zomaar kunnen aan de kant geschoven worden. Verzoekende partijen menen dat onderzocht moet worden of de documenten al dan niet een verklaring kunnen geven voor het relaas dat ongeloofwaardig werd beschouwd.

4.1. De Raad stelt vast dat het vorig verzoek van verzoekende partijen, waarin zij heden blijven volharden, bij 's Raads arrest nr. 206 099 van 27 juni 2018 werd gesteld dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij geen beroep zouden kunnen doen op de Indiase autoriteiten:

“Gelet op het voorgaande wordt in de bestreden beslissingen met recht besloten als volgt: “Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

4.2. Naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming leggen verzoekende partijen thans volgen stukken neer ter ondersteuning van hun relaas en hun vrees: “een kopie van een brief die opgesteld werd door de ex-minister genaamd Kirit Bai Patel waarin deze hun problemen bevestigt, de kopieën van de beslissingen in twee rechtszaken die tegen verzoeker werden aangespannen in India en de geboorteakte van hun zoon K.”

In de bestreden beslissing (en de beschikking) wordt onder andere het volgende gesteld met betrekking tot de documenten: “Met betrekking tot deze nieuwe documenten die u aanbrengt, moet verder worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage aan uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Indiase documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien betreffen deze documenten fotokopieën waardoor de authenticiteit ervan niet nagegaan kan worden. Fotokopieën kunnen immers makkelijk door allerlei knip- en plakwerk worden nagemaakt. De brief van de ex-minister betreft overigens een document dat op uw vraag werd opgesteld. Aan dergelijke documenten met een gesolliciteerd karakter wordt weinig objectieve bewijswaarde toegekend. U legde ook de geboorteakte van uw zoon neer. Deze geboorteakte kan slechts bewijzen dat uw echtgenote de moeder is van het kind genaamd K.(...) P.(...). U wordt er niet op vermeld als de vader. De geboorte van uw zoon is hoe dan ook niet gelinkt aan uw problemen in India, en voegt bijgevolg niets toe aan uw asielrelaas.”

Verzoekende partijen ontkrachten, noch weerleggen deze vaststellingen. De Raad benadrukt dat aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën geen bewijswaarde wordt gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135).

Derhalve dient te worden vastgesteld dat deze documenten niet afdoende zijn als bewijs voor verzoekende partijen hun relaas en hun vrees voor vervolging, en deze documenten ook geen verklaring kunnen geven voor het relaas dat ongeloofwaardig werd beschouwd, zoals verzoekende partijen het stellen ter terechtzitting.

Verzoekende partijen volharden voor het overige in de middelen van hun verzoekschrift, zonder echter verder in te gaan op en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 20 mei 2019 opgenomen grond. Ze brengen geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

Bijgevolg toont verzoekende partij, net als haar ouders, niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar India.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS